

Lov til at skyde, men jeg troer, at det er en Feiltagelse, idet Mindste hvad Rævene angaaer, og det kunde maaskee ogsaa være Tilfældet med det Øvrige. Jeg kunde næsten fristes til at sige, at det Gode, som Landsthinget, om Forsladdelse, det andet Sted, har sat ind om Lov til at have løsgaaende Hunde, kunde meget let blive os til Ulempe, thi vel faaer man Lov til at tage løsgaaende Hunde ud med i Marken, for at passe paa Creature eller hvad Andet det kan være, men den Ulykke kan komme paa, at Hunden forfølger enten en Ræv eller et andet Stykke Wildt, og saa er Hunden neppe saa klog, hvor kloge de end kunne være, at, naar man siger til den, at den ikke maa løbe efter det, at den da lader være; man maa altsaa lade den løbe. Den kan derved let komme ind paa Naboens Mark, og, skjøndt det er imod Ens Villie, at Hunden har jaget Wildtet, kan Jagteieren dog lægge Sag an imod En, fordi Hunden har jaget efter og skræmmet en Ræv eller andet Wildt, saa at det Gode, man har tilsigtet at opnaae, i Grunden er lidet eller intet, fordi det er forbundet med Fare. Man bliver maaskee for Fremtiden mere end forhen nødt til at binde Hunden, hvis man ikke vil komme i Conflict med Rævene og det Wildt, man ikke har Lov til at skyde; thi, naar man ikke maa skyde det, maade Hundene vist heller ikke forstyrre det. Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at Rævene vare saa overordentlig nyttige, og, hvis man fik dem udryddede, saa vilde man blive forulempet af Muus; det var en Uttring, jeg nok kunde tænke mig, der vilde fremkomme, man har hørt den før her i Salen med den Tilføielse, at, hvor Rævene vare udryddede, der havde Musene taget til i et saadant Antal, at man gik i Muus til Knaerne — det var Ordene, det var formodentlig ikke Meningen; — imidlertid troer jeg, at Sligt kun er et Skræmmebillede, man ikke bør lægge stor Bøgt paa, thi, som ogsaa den sidste ærede Taler bemærkede, er der Egne, hvor der i lang Tid har været Tilladelse til at skyde for Enhver, idet Mindste for Enhver, som havde Brugret over Jorden, og der har man ikke seet Udvei til, at Rævene ere blevne saadan totalt udryddede, og ialtsald har man ikke bragt i Erfaring, at Musene ere tiltagne saa-

ledes, at Beboerne ere blevne i den Grad forulempede, som man skulde troe efter de Uttringer, som ere fremkomne. Den ærede Minister sagde, at naar man ikke kunde give Lov til at skyde Krager hele Aaret igjennem, saa var det væsentligt, fordi en Ikke-Jagtberettiget kunde udlægge Nadsler og saaledes lokke Rævene til, og under Paaskud af, at ville skyde Krager, da at skyde Ræve, og det var navnlig fra Forstværnsens Side, at denne Indvending var fremkommen, men de Forstbetjente, som ikke vide og ikke see, at man meget godt kan udlægge Nadsler under Paaskud af, at man vil lokke en Mængde Stader og andre Rovfugle til, og hvorved de, som have Lyst til at udøve ulovlig Jagt, kunne give sig af med at skyde Ræve, de see ikke meget laugt i Sagen; saadanne Forstmænd ere saa kortsynede, at de haardt trænge til Brillen. Den ærede Minister trostede os iøvrigt med, at, hvis man ogsaa skød Krager, naar de endelig viste sig som Rovfugle, vilde det jo nok jævne sig; det er en Uttring, som er mig meget kjærkommen, men det forekommer mig alligevel, at den ikke er saa aldeles rigtig, idetmindste forekommer den mig at være ikkun lidet ministeriel; thi jeg kan ikke forstaae det anderledes — muligt jeg opfatter det forkeert, men jeg kan ikke forstaae det anderledes — end at det ikke gjør saa stort, om man ogsaa overtræder Loven. Iøvrigt sluttede Ministeren med at henvise til, at i et hvert Fald kunde det ikke gaae galere, end at man kunde blive multeret for ulovlig Jagt efter de lempelige Regler, som Lovudkastet fastsætter, da man ikke kan komme til at betale nogen videre Mulkt for at skyde en Fugl, som der ingen særlig Priis var sat paa. Men det er alligevel en slem Historie, hvis man, for at skyde en Krage, der røver enten Ens Ullinger eller hvilket som helst andet Slags af Smaa-creaturer, skulde betale fra 5 til 50 Rbd.; det er den Mulkt, som er foreslaaet. Jeg troer nu aldeles ikke, at saadant Noget vil jævne sig, og mener derfor, at det var klogere fra Thingets Side at tage en saadan Bestemmelse, at Sligt ikke skulde behøve at jævne sig. Med Hensyn til Rævene skal jeg atter gjentage den Opfordring, hvormed jeg før sluttede, nemlig: om ikke Udvalget og Ministeriet endnu engang